

Zase ve škole

Nejlepší na mojí učitelce Mary je, že se mnou nedělá jen gramatiku, ale hrajeme spolu různé hry, vyprávíme si historky, pouští mi vtipná videa z netu a podobně. Pořád si ze mě dělá srandu, jako třeba když jsem se ji snažila přesvědčit, že máme v koupelně šunku (jamón) místo mýdla (jabón), ale anglicky mě promluvit nenechá, takže žádná hodina není nudná. Tuhle mi řekla, že mluvím jak čtyřleté dítě a že bych si rozuměla s jejím synovcem, který dělá stejné chyby. Beru to jako kompliment, páč on se přeci učí španělsky už čtyři roky, zatím co já měsíc. A tuhle už jsem povýšila na desetileté dítě, takže dobrý :-) Na oplátku mi zase vypráví, co řekli špatně její ostatní studenti. Několikrát mě také pěkně vyděsila.

Totíž, když jsme ještě bydleli v tom původním domě, tak se nám jednou v noci stalo, že Maaika už spala, já s Evou jsme zavřely a zamkly! dveře jako každou noc, ještě tak půl hodinky něco dělaly a šly spát. No a ve chvíli, kdy jsme už obě byly v posteli, se ty dveře najednou z ničeho nic pomalu otevřely. Bylo to fakt divný, obě jsme úplně ztuhly v posteli a teprve po chvíli se začaly dohadovat, co to bylo a kdo z nás vstane a půjde je zavřít. Nakonec jsem se zvedla já, prohlédla jsem chodbu, dvorek, ale nikde nikdo nebyl. A týden na to mi vyprávěla Maaika, že když už bydlela v tom samém pokoji s Malenou (svojí kamarádkou z Německa), tak ji v noci vzbudil křik a ještě, když se probudila, měla pocit, jako by ji někdo křičel a brečel vedle postele.

A nezávisle na tom, jsem ve škole četla s tou mojí učitelkou nejznámější místní legendu o Plačící ženě, která tady prý chodí a hodně lidí ji už vidělo. A zajímavé je, že když ji prý slyšíš křičet blízko, tak je daleko a obráceně. A pak mi začala vyprávět další duchařské historky, co se jí a jejím kamarádům stalo a mimo jiné také jednu o tom, že u nás ve škole je duch nějaké holičky a že už ji vidělo hodně studentů i učitelů. Ve chvíli, kdy mi to vyprávěla, jsme seděly v rohu místnosti, já čelem ke zdi. Běhal mi z toho všeho mráz po zádech a na oplátku jsem ji vyprávěla, co se stalo nám i Maaice a uprostřed mého vyprávění, kdy jsme se na to ještě hrozně soustředila, abych to říkala správně španělsky, z ničeho nic jen tak lehce pohodila hlavou směrem ke středu místnosti a zašeptala: „Pamatuješ, co jsem ti říkala o té holčičce?“ Já jsem se otočila a za mnou stála asi desetiletá holčička. Málem jsem dostala infarkt, zaječela jsem a nadskočila na židli, zatím co moje učitelka málem umřela smíchy. Samozřejmě to byla totiž úplně normální holčička, něčí dcera, která tam přišla, ale jak jsem se soustředila, tak jsem ji neslyšela a ona naprosto nechápavě koukala, co se to děje. Mary se uklidnila asi až po dvaceti minutách a do teď se mi kvůli tomu občas směje. Tuhle historku završila Eva, která když na konci hodiny přišla a já ji vyprávěla, co se stalo, tak chtěla říct, že ona se zase bojí pavouků (arañas) a místo toho řekla, že má strach z pomerančů (naranjas).

Na to, že Mary platí 45 Kč za hodinu, se fakt snaží a má vše vždy připravené. (Mimochodem mně za učení angličtiny nabízely 60Kč. A za hodinu španělštiny normálně student zaplatí 150Kč. To jsou nepoměry.) A tuhle, když byly páteční předvelikonoční oslavy, tak mi přinesla porci tradičního jídla, co uvařila její maminka (rybu, tamales – kukuřičná kaše v kukuřičných listech a rýži). Já ji zase na oplátku koupila takové super desky na tu tunu papírů, co pořád tahá.

Já jsem kromě Hectora a Hi-Lim učila ještě jednoho devatenáctiletého týpka, který ale neuměl ani slovo anglicky. To bylo docela vtipné a ještě k tomu očividně nebyl zvyklý učit se jazyky. Eva učila jeho tatínka a to si také užila. Protože ten na ní pořád mluvil španělsky, neustále něco hledal v telefonu, jak se to řekne a nenechal se Evy snahou mluvit anglicky vůbec zviklat. Ale ty lekce byly v sobotu odpoledne, tak jsme to nakonec zrušily, abychom měly čas o víkendu někam vyrazit.

Jednou odpoledne jsme se také zúčastnila jednoho výletu do Salcajá, kde byl v roce 1524 postaven první kostel San Jacinto v celé Střední Americe. Jela jsem jen já, Kristian a dvě další studentky. Po návštěvě kostela nám Kristian řekl, že Salcajá je také známá jedním typickým likérem Caldo de frutas. Odvedl nás k nějakému domu, tam zazvonil a nějaká paní nás pustila dovnitř. Přinesla flašku červeného moc dobrého ovocného likéru a pak nás ještě vzala na půdu, ukázat nám tkalcovský stav. Také tam vyrábí Rompopo, něco jako náš vaječňák, ale to jsem neochutnávala.